

tykke til med Kommunens Tilskud at gaa endogsaa temmelig vidt ud over, hvad den private Forening giver. Denne Side af Sagen forekommer mig at burde tages under Overvejelse; jeg ved ikke, om det ærede Medlem, der udtalte disse Betæneligheder, vil foreslaa Lovforslaget henvist til et Udvalg, eller om man muligvis mellem 1ste og 2den Behandling kan tage Sagen under Overvejelse, men i hvert Fald vil jeg støtte ham. Der er saaledes Bestemmelser i Lovforslaget, som det ogsaa forekommer mig, at man med Grund kan gøre til Genstand for yderligere Drøftelse. Jeg skal i øvrigt anbefale Lovforslaget.

J. Pedersen: Hvorvidt man vil gaa til at sætte en lignende Begrænsning for Købstædernes Tilskud til private Foreningers Skolebespisning som den, der findes i § 2 for Landkommunernes Vedkommende, er en Sag for sig, men jeg kan ikke give det 3die Medlem for 8de Kreds (Johnsen) Ret i, at Købstæderne ikke efter de gældende kommunale Love have Ret til at yde et Bidrag. Det ærede Medlem sagde, at det ikke gik an at slutte saaledes, at hvad der ikke var forbudt i Købstadkommunalloven, maatte være tilladt. Jeg giver det ærede Medlem Ret i, at taget i al Almindelighed gaar det ikke an; men naar Talen er om Tilskud, som Kommunerne maa yde, skønner jeg ikke rettere, end at Kommunen der staar frit og kun er begrænset af de Bestemmelser, der findes i Lovens § 20, og denne Paragraf siger, at Indenrigsministerens Samtykke kræves for at kunne udskrive et større Beløb end nærmere angivet, i Skat. Det kræves ligeledes til forskellige andre Foranstaltninger, men der staar ikke noget i denne Paragraf om, at Indenrigsministerens Samtykke kræves, naar Kommunen ønsker at yde et Bidrag til en eller anden Forening. Jeg tror derfor heller ikke, at det med Rette kan gøres gældende, at Indenrigsministerens Samtykke er fornødent, dersom en Kommune ønsker at give et større eller mindre Bidrag som Tilskud til private Foreninger, der bespise fattige i Skolerne.

Min ærede Kollega for 6te Kreds (Ahlefeldt-Laurvig) vilde gerne opretholde den Bestemmelse, at Landkommunerne skulde spørge Amsraadene, før de gave Bidrag. Jeg synes ikke, at der vilde være megen Grund dertil. Sognekommunerne ere jo med Hensyn til Tilskud bundne paa Hænder og Fødder; de kunne ikke røre

sig til noget som helst uden at skulle spørge Amsraadene. Var det dog ikke rimeligt, at man benyttede Lejligheden til at lægge dette over paa Kommunernes Ansvar? I Reglen ville Landkommunerne, lige saa lidt som andre, være opfordrede til at være for flotte. Kan man da ikke lægge det paa deres eget Ansvar at yde Bidrag inden for den i Forslaget ansatte Grænse til de private Foreninger, uden at man behøver strengt at holde sig til de gamle Bestemmelser om, at man i hvert givet Tilfælde skal til Amsraadene? Hvad Fornøjelse kan det egentlig have af det? Det vil dog sige ja.

S. Jensen: Da vi forrige Gang havde dette Forslag om Skolebespisning til Forhandling her, kan man jo ikke sige, det blev venligt behandlet hverken her i Tinget eller i Udvalget. Der blev stillet Forslag om en Dagsorden, hvorved Sagen skulde afvises. Det skete nu ikke; Dagsordenen kom ikke til Behandling, fordi Rigsdagen tæt efter sluttede. Det har for saa vidt overrasket mig, og det glædeligt, i Dag at høre, at de fleste Medlemmer, som have talt om Sagen, i det hele have udtalt sig velvilligt. Det kan heller ikke nægtes, at Forslaget har en noget anden Form, end da det første Gang var til Forhandling her, og jeg kan ikke indse, at der kan være stort at sige mod det foreliggende Forslag. Der er jo ikke Tale om, at man vil give Kommunalraadene Paalæg om at foranstalte Skolebespisning, noget saadant forlanges ikke. Derimod gives der dem en Bemyndigelse dertil, og vil og tør man ikke give dem den, viser det, at man ikke har Tillid til dem, og det tror jeg godt, man kan have, der er sikkert ikke Grund til at vise dem Mistillid i den Henseende. Jeg personlig kunde godt gaa med til at stryge noget af § 2, nemlig det, at Sogneraadet skal spørge Amsraadet om Tilladelse, hvis det vil give større Bidrag end det, der gives af private. Jeg tror ikke, det strengt taget behøves, men det kan jo maaske være sat ind som en Indrømmelse over for Landstingets Stilling forrige Gang, og kan det hjælpe til at bringe Forslaget igennem, skal jeg gerne gaa med dertil. Derimod kan jeg selvfølgelig ikke være enig med det ærede 6te Medlem for 6te Kreds (Ahlefeldt-Laurvig), der vilde stryge § 2. Jeg forstaar egentlig slet ikke, hvad hans Mening er dermed. Det er min Stilling i alle Forhold, at hvor der tages noget Arbejde op, som har et godt For-